

Miera sajūta

Elders Džonijs L. Kohs
no Septiņdesmitajiem

Kādu rītu, kad man bija 11 gadi, es pamodos un Kdzirdēju, ka viesistabā kāds runā. Neviens pie manis neatnāca, lai pamodinātu mani uz skolu, kā viņi to parasti darīja. Kad izgāju paskatīties, kas notiek, es uzzināju, ka ir nomiris mans tētis.

Kamēr mana ģimene runājās viesistabā, es devos uz mūsu dārzu. Mums bija liels dārzs, tajā es biju strādājis kopā ar savu tēvu, palīdzēdams par to rūpēties. Es apsēdos uz soliņa koka pavēnī un raudāju. Es izjutu dziļas skumjas un apjukumu.

Pēc dažām minūtēm es redzēju, kā mans Sākumskolas skolotājs atver vārtus. Viņš pienāca klāt un apsēdās man blakus uz soliņa, pēc tam sacīja: „Džonij, vai tu atceries pagājušās svētdienas nodarbību par pestīšanas ieceri?” Mans skolotājs man vēlreiz paskaidroja, ka mūsu dvēseli veido gars un ķermenis. Viņš teica, ka mana tēva gars ir labā vietā un kādu dienu viņš tiks augšāmcelts. Kaut kad es viņu satikšu atkal.

Lai gan es joprojām biju noskumis, es sajutu mieru. Es atceros šo miera sajūtu katru reizi, kad atminos šo pieredzi. Mans Sākumskolas skolotājs man kalpoja, un Svētais Gars mani mierināja. Tas palīdzēja stiprināt manu liecību par Debesu Tēva mīlestību un pestīšanas ieceri.

Neatkarīgi no tā, ko tu šobrīd pieredzi, Dievs par tevi gādā. Tev nav jābūt pieaugušam, lai sajustu Svētā Gara apliecinājumu, ka viss būs LABI. Tu vari stiprināt savu liecību par Debesu Tēva ieceri. Tu vari sajust mieru. ●

No intervijas ar Lūsiju Stīvensoni Jūelu.

